

ספינות הסתיו

ציורים ט. אבאלקין

סיפר סרגיי קוזלוב

"ולשם מה לך מים?"
"אני רוצה לעשות לי ים."
"לשם מה לך ים?"
"אני רוצה ים משלי. אהיה עייף – רעש הגלים
ירדים אותי. אשן - הוא ישמור עלי."
"ואיפה הספינות שלך?"
"איזו ספינות?"
"איך זה? בים חייבות לשוט ספינות."
"נכון" חישב הקיפוד שמעל הבאר "שכחתי על
הספינות." הוא קם ושם את הדליים על אסל. אך
פתאום קפץ מולו סנאי.

עלי עצים נפלו, רוח נשבה.
קיפוד יצא מהבית שלו עם דליים ואסל על כתף
והלך לבאר.
המים בבאר היו קרירים, מבריקים וחלקים כמו
ראי. מפני המים הביטה על הקיפוד בבואת קיפוד
עצוב שאמרה
"קיפוד, קיפוד. לשם מה באת?"
"לקחת מים" ענה הקיפוד שישב מעל הבאר.

הקיפוד ניכנס לביתו, שפך את המים לדוד ויצא
ליער חורפי. על המרפסת ישב דובון.
"מאין לקחת ספינות, דובון?"
"מאין לקחת אותן?" השתומם הדובון "ספינות
ביער? ... לשם מה?"
"כי משעמם, אתה מביין?"
"אז שכב לישון. הנה אני - עוד מעט אשכב
ואתעורר באביב."

"סנאי" אמר הקיפוד "מאין אקח ספינות?"
"איזו ספינות?"
"תבין. חורף מתקרר, ואני רק אחד.. רק אחד..
עצוב!"
"קח לך מחט וחוט. כשתעורר תשחיל חוט
למחט. כך יעבור לך היום."
"לא! אצלי יהיה ים! אתעורר - הוא ירעש. אסתובב
מצד לצד והוא ישמור."
"כלומר אצלך יהיה ים ואצל אחרים רק חוט
ומחט? אז חפש בעצמך את הספינות!" והסנאי
ברח.

"ספינות?" הזאב הרהר עמוקות "תפוס!" הוא זרק לקיפוד את הנעל ועשה ספינה מעלה של עץ דולב. "הו!" קרא הקיפוד "נהדר! רק שנחוץ לי עוד." והזאב הכין לו עוד שתי ספינות. "תודה לך זאב! אם יהיה לך משעמם בוא אלי. נשב, נביט ביחד על הים, על הספינות.. תבוא?" הזאב הבטיח לבוא. הוא לקח את הנעל והלך הלאה.

זאב זקן הסתובב ביער עם נעל קרועה בכף. הקיפוד עצר אותו ושאל "מה יש לך כאן, זאב?" "נעל" ענה הזאב. "לשם מה?" "אכין מייחם, אפורר אצטרובלים, אעשה תה ו... ו.. " הזאב התפוגג "אולי תבוא אלי לשתות תה?" "אינני יכול. אני זקוק לספינות." "איזו ספינות?" "ספינות ים. תבין, בקרוב חורף ואצלי יהיה ים ובים חייבות לשוט ספינות."

הוא בכלל לא נבהל. הוא רק צעק "אא!" סתם,
לשם הסדר הטוב, כי עוד לא הזדמן לו לעוף מעל
היער. אחר כך התרגל למצבו והתחיל לשיר "לה-
לה, לה-לה!"

ואז הופיע בשמיים עורב גדול. אוך! כמה שהוא
זעק! אוך! איזה טפרים איומים היו לו ואיזה מקור
חד!

"קרא-קרא!" קרא העורב "שערורייה! קיפוד
בשמיים!"

הקיפוד מצא עלה גדול ודביק, שם את הספינות
עליו כמו על מגש והלך אתן הביתה.
רוח קלה נשבה, מילאה את מפרשי הספינות.
הספינות משכו קדימה עם הרוח. הקיפוד תחילה
רץ עם מגש הספינות ובלי שהספיק להתעשת
התחיל לעוף.
קשה לתאר תמונה כזו, אך כך זה היה. הקיפוד
אחז בעלה גדול לפניו, על העלה שטו הספינות
כמו בים ירוק, והקיפוד עף באוויר אחרי הים
הירוק.

הקיפוד משך את ראשו בין כתפיו אך לא עזב את הים, וטוב שעשה כך. כי כעבור זמן מה הרוח שקטה, וכשהעורב השיג אותו, הקיפוד נחת כבר, עם הספינות שלו, על סף ביתו. כשרק הקיפוד עמד על הארץ העורב הסתובב, קרא "קרא!" ועף לשמיים בצעקות גדולות. הקיפוד לקח את הספינות וניכנס הביתה. ומה שראה שם השכיח לו את כל ההרפתקה. ליד דוד המים התנדנדו ברוח הים שני דקלים גבוהים, ובצמרת של אחד מהם ישב תוכי אחד, קטן מאוד אבל ממשי. תוכי!

כל היער נבהל. כולם הסתכלו על הקיפוד המתעופף, הניפו את כפותיהם ויחד עם העורב קראו "לרדת! שערורייה! מי הרשה לך?" הזאב נעצר, שם את הנעל בעשב ונענע בראשו. והקיפוד עף בשמיים, מחזיק את הים הירוק שעליו שטות הספינות.

בסוף הוא קם, הכין את המיטה, נשכב ונאנח ומיד שמע איך הים נאנח, ומעליו נדלקו כוכבים והדקלים רעשו ברוח הלילה. הקיפוד הביט על הכוכבים מעבר לחלון, שמע איך רועשים הגלים בים וחשב שעכשיו הוא כבר לא בודד. כי בחורף הקרוב יהיה לו תמיד הים החם הגדול.

"שלום! שלום!" קרא התוכי, עף והתיישב על כתפו של הקיפוד. והקיפוד יחד עם התוכי השיטו את הספינות במים. עכשיו היה זה כבר ים של ממש! הדקלים התנדנדו ברוח, בקצוות של הדוד הזהב החול, וגבוה תחת התקרה נעו עננים קלים. בחוץ כבר החשיך והגיע זמן לישון, אך הקיפוד עדיין ישב ליד הים שלו ולא מש מבטו מהספינות ששטו במים. "עכשיו לא יהיה לי משעמם בחורף" חשב הקיפוד.